

Süllyedve

[2011. március]

Az ember tán érzi, mélyül a víz,
s talpa alól eltűnik a föld,
és irány sincs, merre hullám visz,
mert társad nem maradt, akivel közöld.

Csak félelem görcsében két lábad
fogja úgy marokra kegyetlenül,
s az élettől megőrzött utálat
késztet, hogy itt végleg el ne merülj.

Hány ilyen folyót, várost meg falut,
hova a tudatlan belépő jut,
vergódsz még édig, te balga, szegény.

Hát nem jobb a kőnek, hova dobják,
ott süllyed, és nincs ez a tág
csapkodás a semmi peremén.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Páll Lajos

Látó Szépirodalmi Folyóirat